

 [instagram.com/publikpraktikum](https://www.instagram.com/publikpraktikum)

 [facebook.com/publikpraktikum](https://www.facebook.com/publikpraktikum)

www.publikpraktikum.rs

Naslov originala:

Renée Ahdieh

THE ROSE & THE DAGGER

Copyright © 2016 by Renée Ahdieh

All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2017

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Uroš Nikolić

LEKTURA I KOREKTURA:

Milica Rakić

DIZAJN KORICA:

Siniša Subotić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

RENE AHDIE

KALIFOVA RUŽA

*Za moje sestre:
Eriku, Ilej i Sabu...
Ova knjiga ne bi bila moguća bez svake od vas.
I za Viktora, uvek.*

Najfinija esencija ruže nalazi se u njenom trnju.

Dželaludin Rumi

PROLOG

DEVOJKA JE IMALA JEDANAEST GODINA I TRI ČETVRTINE.

Tri veoma značajne četvrtine.

Dobile su na značaju ranije tog jutra, kada joj je otac poverio vodeću ulogu i važan zadatak koji treba završiti. Zato je, uz uzdah koji je nosio težinu čitavog sveta, zavrnila naborane rukave i počela da ubacuje kamenje u obližnja kolica.

„Preteško je”, požalio se njen osmogodišnji brat dok se mučio da raskrči ruševine koje su ostale od njihovog doma. Zakašljao se kada se oblak čađi podigao iz nagorelih ostataka.

„Pomoći ću ti.” Devojka je ispustila svoju lopatu uz tresak.

„Nisam rekao da mi treba pomoć!”

„Treba da radimo zajedno, inače nećemo stići da sve očistimo pre nego što se Baba vrati kući.” Spustila je pesnice na kukove dok ga je gledala.

„Pogledaj oko sebe!” Podigao je ruke u vazduh. „Nikada nećemo stići da očistimo sve.”

Pogledom je ispratila pokrete njegovih ruku.

Glineni zidovi njihove kuće bili su pokidani. Slomljeni. Zacrnjeni. Krov se otvarao prema nebesima. Prema sivom i turobnom nebu.

Prema onome što je nekada bio veličanstven grad.

Podnevno sunce krilo se iza razrušenih krovova Reja. Bacalo je senke na pobesneli kamen i izgoreli mermer. Tu i tamo još uvek su gorele gomile krhotina, kao surovi podsetnik na ono što se desilo pre samo nekoliko dana.

Oči devojčice su se uozbiljile dok se približavala bratu.

„Ako nećeš da radiš, čekaj napolju. Ali ja ću da nastavim. Neko mora.” Ponovo je posegla za lopatom.

Dečak je šutnuo obližnji kamičak. Otkotrljao se preko nabijene zemlje i zaustavio se tik ispred stopala stranca sa kapuljačom koji je stajao kraj ostataka njihovih ulaznih vrata.

Devojčica je čvršće stegla dršku lopate, povlačeći brata iza sebe.

„Mogu li da Vam pomognem...?” Zastala je. Strančeva crna *rida'* bila je protkana srebrnim i zlatnim nitima. Na koricama njegovog mača videla se fina gravura, delikatno ukrašena dragim kamenjem, a sandale na njegovim nogama bile su izrađene od najkvalitetnije teleće kože.

Nije bio običan razbojnik.

Devojčica se ispravila. „Mogu li da Vam pomognem, *sahibe?*”

Pošto ni ovoga puta nije dobila odgovor, devojčica je podigla lopatu uvis i namrgodila se, dok joj je srce u grudima lupalo.

Neznanac je iskoračio ispod dotrajalog dovratka. Skinuo je kapuljaču i ponizno podigao dlanove. Svaki njegov gest bio je pažljiv, i kretao se toliko graciozno da je gotovo plovio kroz vazduh.

Kada je izašao na slabašnu dnevnu svetlost, devojčica po prvi put ugleda njegovo lice.

Bio je mlađi nego što je očekivala. Nije mu moglo biti više od dvadeset godina.

Njegovo lice bilo je naizgled lepo. Međutim, njegove crte bile su previše grube, a izraz previše ozbiljan. Sunčev sjaj na njegovim rukama otkrivao je nešto što se nije uklapalo u sveopštu prefinjenost; koža na njegovim dlanovima je ispucala i ljuštila se – rezultat teškog fizičkog rada.

Njegove umorne oči imale su boju potamnelog zlata. Videla je takve oči jednom. Na slici lava.

„Nisam hteo da te uznemirim”, blago je rekao neznanac. Očima je prelazio preko ruševina njihovog jednosobnog doma. „Mogu li da razgovaram sa tvojim ocem?”

Devojčica je ponovo postala sumnjičava. „On... on nije ovde. Otišao je da čeka u redu za građevinski materijal.”

Stranac klimnu glavom. „A tvoja majka?”

„Mrtva je”, odgovorio je dečak izvirujući iza leđa svoje sestre. „Krov se obrušio na nju kad je bila oluja. Umrta je sledećeg jutra.”

Postojala je izvesna naivnost u dečakovim rečima koju devojčica nije osećala. Zato što za njega ove reči još uvek nisu bile stvarne. Jer,

nakon što je suša prošle godine uništila skoro sve što su imali, oluja je došla i uzela poslednji danak od njihove porodice.

A mlađi brat tek treba da shvati ovaj poslednji gubitak.

Stranac se na momenat uozbiljio. Skrenuo je pogled, a ruke su mu skliznule kraj tela. Trenutak kasnije ponovo se okrenuo ka deci i odlučno ih pogledao, iako su mu zgavci na pesnicama pobeleli koliko ih je stezao.

„Imate li još jednu lopatu?”

„Šta će tebi lopata, bogatašu?” Mali brat je odmarširao prema neznancu, osuđujući ga svakim narednim korakom svojih bosih stopala.

„Kamjare!” Sestra je povikala dok je posezala za leđima dečakovog otrcanog kamisa.

Stranac je trepnuo, a zatim je kleknuo na pod od nabijene zemlje. „Kamjar, je li?” pitao je, a usne mu je ukrasio tračak osmeha.

Dečak nije progovarao, iako se borio da izdrži prodoran pogled visokog stranca.

„Ja... ja se izvinjavam, *sahibe*”, devojčica je promucala. „Neposlušan je.”

„Molim te, nemoj da se izvinjavaš. Cenim neposlušnost, kada je ispoljava prava osoba.” Ovoga puta stranac se iskreno nasmešio, a njegovo lice dobilo je blaži izgled.

„Jeste”, mlađi brat se umešao. „Zovem se Kamjar. Kako se ti zoveš?” Stranac se nakratko zagledao u dečaka.

„Kalid.”

„Šta će ti lopata, Kalide?” dečak je insistirao.

„Hoću da vam pomognem da popravite svoju kuću.”

„Zašto?”

„Zato što ćemo raditi brže ako pomažemo jedni drugima.”

Kamjar je polako klimnuo, a zatim nakrivio glavu u stranu. „Ali ovo nije tvoja kuća. Zbog čega ti je stalo?”

„Zato što je Rej moj dom. I Rej je i tvoj dom. Da meni treba pomoć, i da ti možeš da mi pomogneš, da li bi mi pomogao?”

„Da”, odgovorio je Kamjar bez oklevanja. „Pomogao bih.”

„Onda smo se dogovorili.” Stranac se uspravio. „Hoćeš li da поделиš svoju lopatu sa mnom, Kamjare?”

Do kraja popodneva trio je raščišćavao pod od ugljenisanog drveta i natopljenog krša. Devojčica nijednom nije rekla neznancu svoje ime

i obraćala mu se isključivo sa *sahibe*, ali se zato Kamjar prema njemu ponašao kao prema davno izgubljenom drugu sa kojim deli zajedničkog neprijatelja. Kada im je stranac pružio vodu i lavaš hleb da prezalogaje, devojčica se poklonila i primakla vrhove prstiju obrvama u znak zahvalnosti.

Obrazi joj se zacrveneše kada je naizgled lepi stranac uzvratio gest, bez ijedne reči.

Dan je polako prelazio u noć i Kamjar se skupio u uglu, brade obojene na grudi, dok su mu se oči sklapale.

Neznanac je složio poslednje upotrebljive komade drveta pokraj vrata i otesao prljavštinu sa svoje *ride* pre nego što je ponovo navukao kapuljaču na glavu.

„Hvala”, promrmljala je devojčica, svesna da je to najmanje što može da uradi.

Pogledao ju je preko ramena. Zatim je posegao rukom ispod ogrtača i izvukao omanji zavežljaj sa kožnom vrpcom.

„Molim te. Uzmi ovo.”

„Ne, *sahibe*.” Odmahnula je glavom. „Ne mogu da uzmem tvoj novac. Već si nam dovoljno pomogao.”

„Nema ovde mnogo. Voleo bih da ga uzmeš.” Njegove oči, koje su se ranije činile umorne, sada su delovale iscrpljeno. „Molim te.”

Bilo je nečega na njegovom licu u tom trenutku, nečeg skrivenog poput igre senki, pomešanog sa pepelom i prašinom...

Nečega, što je označavalo patnju veću od bilo čega što će devojčica ikada moći da razume.

Uzela je zavežljaj iz njegove ruke.

„Hvala”, prošaputao je. Kao da je njemu bila potrebna pomoć.

„Šiva”, rekla je. „Zovem se Šiva.”

Neverica je preletela preko neznančevog lica na trenutak. Onda se oštre površine njegovog lica umiriše.

„Naravno.” Duboko se poklonio, prstiju prislonjenih na čelo.

Uprkos zbunjenosti, uspeła je da otpozdravi i dotakne svoje čelo prstima. Kada je podigla pogled, neznanac je već zamakao iza ugla.

A zatim je nestao u nadolazećoj tami noći.

LAŽI IZ VODE

TO JE BIO SAMO PRSTEN.

Ipak, za nju je predstavljao mnogo toga.

Mnogo toga da izgubi. Mnogo toga za šta se treba boriti.

Šeherezada je podigla ruku prema zraku svetlosti. Prsten od matiranog zlata dvaput je zabljescnuo, kao da želi da je podseti na njenog partnera daleko na drugoj strani Mora od peska.

Kalid.

U mislima je odlutala do mermerne palate u Reju. Do Kalida. Nadala se da je sa Džalalom ili sa svojim ujakom, *šahrbanom*.

Zašto ja nisam sa njim?

Stisla je usne.

Zato što je hiljade nevinih ljudi stradalo kada sam poslednji put bila tamo.

I Šeherezada je znala da ne može da se vrati dok ne nađe način da zaštiti svoj narod. Svoju ljubav. Dok ne nađe način da okonča Kalidovu jezivu kletvu.

Ispred njenog šatora, jedna koza je opušteno zameketala.

Dodatno iznervirana, Šeherezada je zbacila svoj lagani pokrivač i posegla za bodežom koji se nalazio kraj postelje. Bila je to prazna pretnja, ali je morala makar da pokuša da uspostavi nešto nalik na kontrolu.

Zvuci pred šatorom postali su još glasniji, kao da joj se podsmevaju.

Da li je to... zvono?

Mala beštija imala je zvono oko vrata! Uz meketanje i zvonjavu, Šeherezada nije imala šansu da zaspi.

Uspravila se, i dalje stežući okićenu dršku bodeža...

A zatim se bacila na grubu vunenu posteljinu uz težak uzdah.

Ionako ne mogu da spavam.

Ne kada je toliko daleko od kuće. Toliko daleko od mesta za kojim joj je srce žudelo.

Progutala je krupnu knedlu koja joj se formirala u grlu. Palcem je prešla preko prstena sa ukrštenim mačevima – prstena koji joj je Kalid stavio na ruku pre samo četrnaest dana.

Dosta. Ove budalaštine ničemu ne vode.

Ponovo se uspravila i počela da proučava svoje novo okruženje.

Irsina postelja bila je uredno složena na jednom kraju malenog šatora. Njena mlađa sestra verovatno je već satima budna i peče hleb, kuva čaj i pravi pletenice od brade one grozne životinje ispred.

Šeherezada se gotovo nasmejala, uprkos svemu.

I dalje nepoverljiva i turobno raspoložena, vratila je bodež za pojas, a zatim je ustala. Svaki mišić u telu boleo ju je od dana napornog putovanja i noći lošeg sna.

Tri noći pune briga. Tri noći otkako su pobjegli iz grada zahvaćenog plamenom. Beskrajni niz pitanja bez odgovora. Tri duge noći brige za oca, čije izubijano telo tek treba da se oporavi od povreda zadobijenih u brdima iznad Reja.

Šeherezada je duboko udahнула.

Vazduh ovde je čudan. Suvliji. Hrskaviji. Mekane trake svetla provukle su se kroz šavove šatora. Tanan sloj fine prašine nahvatao se na svemu. Njen sićušni svet izgledao je kao tama posuta dijamantskom prašinom.

Na jednom kraju šatora nalazio se omanji sto sa bokalom od porcelana i lavorom od bakra. Ono malo stvari koje je Šeherezada još uvek posedovala bilo je naslagano odmah pored stočića i umotano u dotrajali ćilim koji je dobila na poklon od Muse Saragose nekoliko meseci ranije. Klekla je kraj stočića i napunila lavor vodom za umivanje.

Voda je bila mlaka, ali čista. Njen odraz na površini delovao je iznenađujuće mirno dok je zurio natrag u nju.

Mirno, ali izobličeno.

Bilo je to lice devojke koja je izgubila sve i ništa tokom samo jedne noći.

Potopila je dlanove. Ispod površine vode koža joj je izgledala belo i kremasto. Nije imala svoju uobičajenu toplu, bronzanu nijansu. Zaustavila je pogled na mestu gde se voda susretala sa vazduhom, na čudnom zavoju koji je činio da njene ruke pripadaju nekom drugom svetu...

Svetu koji se pomerao sporije, koji je pričao priče.

Laži iz vode.

Pljusnula je malo vode na lice i provukla vlažne prste kroz kosu. Onda je podigla poklopac sa male drvene kutije u blizini i uzela prstohvat mlevene nane, belog bibera i morske soli kako bi očistila usta posle spavanja.

„Budna si. Nisam mislila da ćeš ustati tako rano, budući da si sinoć stigla veoma kasno.”

Šeherezada se okrenula i ugledala Irsu kako stoji ispred otvorenih vrata šatora. Njena vitka silueta ocrtavala se na trouglastom parčetu pustinjske svetlosti.

Irsa se nasmešila, ističući svoje dečачke crte lica. „Ranije se nisi budila za doručak.” Uvukla se u šator i spustila platnenu zavesu.

„Ko može da spava kad ova prokleta koza krešti napolju?” Šeherezada poprska Irsu vodom u nameri da zaustavi bujicu pitanja koja se neumitno spremala.

„Misliš na Farboda?”

„Prokletinja ima ime?” Šeherezada se nacerila dok je uvijala pramenove svoje guste kose u pletenice.

„Sladak je.” Irsa se namrštila. „Treba da mu daš priliku.”

„Prenesi Farbodu, ukoliko nastavi sa svojim jutarnjim recitalima, da najviše volim da jedem kozji paprikaš u sosu od nara i mlevenih oraha.”

„Ha!” Irsa je izvukla dugačak kanap iz džepa svojih zgužvanih sirval pantalona. „Ne smemo da zaboravimo da smo u društvu plemstva.” Obmotala je kanap oko završetka Šeherezadine pletenice. „Upozoriću Farboda da ne izaziva poštovanu kalifu Korasana.”

Šeherezada se osvrnula preko ramena i pogledala u Irsine svetle oči.

„Porasla si”, tiho je rekla. „Kad si toliko porasla?”

Irsa je prišla sestri i zagrlila je. „Nedostajala si mi.” Vrhovima prstiju napipala je dršku bodeža, a zatim je uspaničeno povukla ruke. „Zašto nosiš...”

„Da li se Baba probudio?” Šeherezada se prenatlašeno nasmešila. „Možeš li da me odvedeš do njega?”

U noći oluje, Šeherezada je u društvu Tarika i Rahima odjahala do vrha brda iznad Reja u potrazi za svojim ocem.

Nije bila spremna na ono što ih je čekalo.

Džahandar al-Kajzuran ležao je sklopčan u bari i stezao nekakvu staru knjigu u kožnom povezu.

Njegova stopala i dlanovi, bili su izgoreli. Crveni, otvoreni i izranjavani. Kosa mu je opadala u pramenovima. Kiša je skupljala otpale pramenove i odvodila ih u blato, nanoseći ih na mokar kamen kao sve ostale odbačene stvari.

Pegavi konj koji je pripadao njenoj sestri bio je odavno mrtav. Vrat mu je bio prerezan. Krv je u potocima lila iz užasne rane. Tamnocrvena reka na nizbrdici se pomešala sa blatom i pepelom, stvarajući zlokobnu sliku.

Šeherezada nikada neće zaboraviti taj prizor, očevo zgrčeno telo nasuprot sivo-crvene padine.

Pokušala je da odvoji Džahandarove prste od knjige, ali je ovaj uzvratio krikom na jeziku kojim nikada ranije nije govorio. Zakolutao je očima i zatreptao, nakon čega su mu se oči zatvorile i ostale zatvorene sve do danas, četiri dana kasnije.

A Šeherezada je rešila da ostane uz njega sve dok ih ponovo ne otvori.

Morala je da zna da je bezbedan. Morala je da zna šta je uradio. Bez obzira na to šta – ili koga – je ostavila u Reju.

„Baba?” tiho je rekla Šeherezada dok se spuštala kraj očevog uzglavlja u malenom šatoru.

Otac je zadrhtao u snu i još čvršće stegao drevnu knjigu ušuškanu u naručju. Čak i u stanju delirijuma, Džahandar je odbijao da se odvoji od knjige. Nikom živom nije bilo dozvoljeno da je dodirne.

Irsa je uzdahnula. Prišla je Šeherezadi i dodala joj pehar pun vode.

Šeherezada je prinela ivicu pehara očevim ispucalim usnama. Sačekala je da proguta. Nešto je promrmljao, a onda se okrenuo na stranu, gurnuvši knjigu još dublje ispod pokrivača.

„Šta si stavila u ovo?” Šeherezada je pitala Irsu. „Lepo miriše.”

„Samo malo sveže nane i meda. I nekoliko listića čaja i malo mleka. Rekla si da danima nije jeo. Pomislila sam da će mu prijati.” Irsa slegnu ramenima.

„Dobra ideja. Mogla sam i sama da se setim toga.”

„Ne prebacuj sebi. Ne priliči ti. Uostalom... uradila si više nego dovoljno.” Mudrost Irsinih reči prevazilazila je njenih četrnaest godina.

„Baba će se uskoro probuditi. Ja... ja to znam.” Ugrizla se za usnu, osetivši nesigurnost u glasu. „Potreban mu je mir. I vreme.”

Šeherezada ništa nije govorila, zagledana u očeve dlanove. Bili su puni plikova i tamnoljubičastih modrica od opekotina.

Šta li je to radio u noći oluje?

Šta smo to napravili?

„Trebalo bi da jedeš. Jedva da si išta pojela otkako si došla sinoć.” Irsa je prekinula Šeherezadino razmišljanje.

Pre nego što je Šeherezada stigla da se pobuni, Irsa joj je uzela pehar iz ruke, podigla je na noge i odvukla prema dinamama izvan oćevog šatora. Težak miris pećenog mesa visio je u pustinjskom vazduhu, dok se tanani oblak dima izdizao iznad njih. Zrna peska meka poput svile klizila su preko Šeherezadinih prstiju, taman toliko zagrejana da ne budu nepodnošljivo vruća. Snažni zraci sunca zamutili su sve na šta bi pali.

Dok su šetale, Šeherezada je kroz poluotvorene oči razgledala Badavi kamp pun užurbanih i uglavnom nasmejanih lica; ljudi su nosili žito i druge potrepštine sa jednog kraja kampa na drugi. Deca su delovala srećno, iako nije bilo moguće zanemariti ogromnu količinu naoružanja – mačeve, sekire i strele – koja je ležala u senci ispod svežih životinjskih koža. Kao što nije bilo moguće zanemariti nedvosmisleno značenje tog naoružanja...

Pripreme za rat koji sledi.

„I oduzeću ti život hiljadu puta iznova.”

Šeherezada se ukrutila, a zatim je bacila ramena ne želeći da opterećuje svoju sestru ovim nevoljama. Takve nevolje namenjene su onima sa jedinstvenim sposobnostima.

Onima kao što je Musa Saragosa, čarobnjak iz Vatrenog hrama.

Iako uz dosta napora, Šeherezada je uspela da se privremeno oslobodi beskonačne težine koju je nosila kletva. Šetala je sa Irsom kroz naselje od šatora, prema najvećem od njih u samom centru. Izgledao je impresivno, uprkos tome što je spolja bio prekriven raznobojnim platnima: mešavina boja izbledelih na suncu, na vrhu ukrašena izbledelom zastavicom koja je lelujala na povetarcu. Stražar u odeći od grubog platna stajao je na samom ulazu.

„Bez oružja.” Vojnikova ruka spustila se na Šeherezadino rame snagom čoveka koji je čitav život proveo u borbama. Čoveka koji je uživao u svom poslu više nego što bi trebalo.

Uprkos svom unutrašnjem glasu, Šeherezada odgovori smesta i automatski. Zbacila je njegovu ruku sa ramena i prekorno ga pogledala.

Nisam raspoložena za neotesane muškarce. Ni za njihovu žeđ za ratovanjem.

„Oružje nije dozvoljeno u šeikovom šatoru.” Vojnik je posegao za njenim bodežom, sa sjajem u očima koji je značio nesumnjivu, mada neizrečenu pretnju.

„Dodirneš li me još jednom, ja ću...”

„Šazi!” Irsa se umešala u nameri da ih smiri. „Molim Vas da oprostite mojoj...”

Vojnik odgurnu Irsu. Bez trenutka oklevanja, Šeherezada obema pesnicama udari vojnika u grudi. On se zateturio, a zatim glasno udahnuo kroz raširene nozdrve. Iza svojih leđa mogla je da čuje kako ljudi počinju da viču.

„Šta to radiš, Šeherezado!” povikala je Irsa, vidno šokirana sestri-
nom nesmotrenošću.

Pobesneli vojnik zgrabio je Šeherezadu za podlakticu. Ona je bila spremna za tuču, čvrsto stežući pesnice.

„Smesta da si je pustio!” Visoka senka nadvila se nad vojnikom.

Savršeno.

Šeherezada se namrštila, besna i pomalo posramljena.

„Ne treba mi tvoja pomoć, Tariče”, procedila je kroz stisnute zube.

„Ne pomažem tebi.” Prišao je bliže i pogledao je kratko, ali odlučno. Neskriveni bol u njegovim očima raspršio je njenu odlučnost.

Da li će mi ikada oprostiti?

Vojnik se okrenuo ka Tariku uz poniznost koja bi, pod normalnim okolnostima, izuzetno iznervirala Šeherezadu. „Oprostite, *sahibe*, ali odbila je da...”

„Smesta je pusti. Nisam tražio izgovore. Izvrši naređenje ili ćeš snositi posledice, vojniče.”

Vojnik ju je nevoljno pustio. Šeherezada ga je odgurnula. Udahnula je kako bi se pribrala i pogledala okupljene ljude. Rahim je stajao kraj Tarikovog ramena; nekoliko mladića naređalo se sa druge strane. Jedan od njih bio je tanak poput trske, sa licem znatno starijeg čoveka. Neuredna brada pokrivala je dugačko, usko lice, a komično guste obrve nadvijale su se nad ledeno hladnim očima.

Očima koje su je gledale sa prikrivenom mržnjom.

Njeni prsti su se primakli bodežu.

„Hvala ti, Tariče”, rekla je Irsa, budući da se od Šeherezade nije mogla očekivati ni mrva zahvalnosti.

„Naravno”, odgovorio je, nespretno se klanjajući.

Šeherezada je zagrizla unutrašnju stranu obraza. „Ja...”

„Nemoj da se mučiš, Šazi. Prevazišli smo te stvari.” Tarik je zabacio kapuljaču i uvukao se u šator s namerom da se makar još malo oslobodi njenog prisustva. Dečak ledeno hladnog pogleda još nekoliko trenutaka je zurio u Šeherezadu, a zatim je krenuo za svitom. Rahim je zastao ispred nje, sumornog izraza lica, kao da je očekivao više. Onda se pomerio do Irse i upitno izvio glavu. Devojčica se slabašno nasmešila. Uz blagi uzdah, Rahim je prošao pored njih i ušao u šator, bez ijedne reči.

Irsa udari Šeherezadu laktom u rebra. „Šta nije u redu sa tobom?” upitala je šapatom. „Mi smo njihovi gosti. Ne možeš tako da se ponašaš.”

Postiđena, Šeherezada je pokunjeno klimnula glavom pre nego što se uvukla u pećinu.

Bilo je potrebno nekoliko sekundi da joj se oči naviknu na iznenadnu tamu. Niz mesinganih svetiljki visio je sa drvenih greda iznad, prilično bled u poređenju sa pustinjским suncem. Na suprotnom kraju šatora pružao se dugački, niski sto izrađen od grube tikovine. Dotrajali vuneni jastučići bili su nemarno nabacani na gomile. Gomila dece uz vrisku je protrčala pored Šeherezade, slepa za sve osim za trenutni cilj: što bolje mesto za stolom na kome je poslužen doručak.

U samom centru ovog kovitlaca sedeo je starac prijatnog pogleda i neuredne brade. Kada je ugledao Šeherezadu, uputio joj je iznenađujuće topao osmeh. Levo od njega sedela je žena sličnog životnog doba sa dugačkim pletenicama ukrašenim matiranim bakrom. Desno od njega sedeo je Šivin otac, Reza bin-Latif. Šeherezada oseti stezanje u stomaku usled osećanja krivice koje je izbilo na površinu. Videli su se prošle noći, ali je taj susret bio kratak usled sveopšteg haosa, i još nije bila sigurna da je spremna da se suoči sa Šivinin ocem.

Tako brzo nakon što nije uspela da se osveti za ubistvo njegove ćerke.

Tako brzo nakon što se zaljubila baš u mladića koji ju je ubio.

Odlučivši da je najbolje da izbegne neželjenu pažnju, Šeherezada je oborila glavu i smestila se pokraj Irse, prekoputa Tarika i Rahima.

Izbegla je poglede onih koji su sedeli oko nje, naročito onog ledeno hladnog mladića koji je koristio svaku priliku da je prostreli pogledom koji joj je unosio nervozu. Želela je da nekome ukaže na njegovo ponašanje, ali nije mogla protiv Irsinog ranijeg komentara: ona je ovde u gostima.

I ne može da se ponaša nesmotreno.

Ne kada je dobrobit njene porodice ugrožena.

Na središte dotrajalog stola smešten je pečeni jagnjeći but. Srebrna tacna na kojoj je poslužen bila je neverovatno velika i oštećena sa svih strana od godina korišćenja. Debele kriške *barbari* hleba namazane puterom i uvaljane u crne semenke susama stajale su u korpicama, uz posude sa rotkvicama i slanim kozjim sirom. Razuzdana deca prvo su grabila rotkvice i otkidala velike komade *barbari* hleba, a zatim su golim rukama posezale za mesom. Njihovi roditelji usitnjavali su sveže stabljike nane i prelivali ih vrućim čajem.

Kada se Šeherezada napokon odvažila da podigne pogled, videla je da je starac prijatnih očiju proučava, i dalje se toplo smešeći. Razmak između njegovih prednjih zuba bio je naglašen i, na prvi pogled, činio njegovu pojavu gotovo komičnom.

Iako Šeherezadu nije mogao da prevari.

„Dakle, prijatelju... ovo je Šeherezada”, rekao je starac.

Kome se obraća?

„Imao sam pravo...” Starac je likovao. „Veoma je lepa.”

Šeherezada prelete pogledom preko obe strane dugačkog stola. Oči su joj se zaustavile na Tariku.

Njegova široka ramena bila su ukručena; njegova isklesana vilica čvrsto zatvorena. Glasno je izdahnuo kroz nos i uzvratio joj pogled.

„Jeste.” Tarik se složio rezigniranim glasom.

Starac je nakrenuo glavu u Šeherezadinom pravcu. „Izazvala si dosta nevolja, lepote.”

Uprkos tome što je Irsa spustila svoj dlan na njen, želeći da je umiri, plameni bes u Šeherezadi rastao je poput požara.

Svesna da ovo nije njeno najotmenije izdanje, Šeherezada je odlučila da ne odgovara. Prevrtala je jezik u ustima. Zagrizla je donju usnu.

Ovde sam u gostima. Ne mogu da se ponašam kako želim.

Koliko god ljuto i usamljeno da se osećam.

Starac se još jednom nasmešio. Još šire. Razmak između zuba postao je još upadljiviji.

Besno.

„Jesi li vredna toga?”

Šeherezada pročišti grlo. „Molim?” pitala je, držeći osećanja čvrsto pod kontrolom.

Dečak ledenih očiju sve je pratio sa pažnjom ptice grabljivice.

„Jesi li vredna svih ovih nevolja, lepote?” Starac je izrecitovao provokativno.

Irsa je molećivo uhvatila Šeherezadine prste dok joj je hladan znoj klizio niz dlanove.

Šeherezada nije smela da izloži sestru riziku. Ne u kampu prepunom nepoznatih. Nepoznatih, koji bi bili spremni da čitavu njenu porodicu ostave u pustinji zbog jedne pogrešno izgovorene reči. Ili da im prerežu grla zbog pogrešno protumačenog pogleda. Ne. Šeherezada ne sme da ugrozi očevo krhko zdravlje. Nizašta na svetu.

Polako se nasmešila, koristeći vreme da suzbije svoj bes. „Mislim da je lepota retko kad vredna nevolje.” Šeherezada je jače stegla Irsinu ruku, pokazujući tako solidarnost sa sestrom. „Ali ja sam vredna mnogo više nego što trenutno vidite.” Njen opušten ton prikrivao je oštru poruku.

Starac je bez oklevanja zabacio glavu i prasnuo u smeh. „Siguran sam!” Lice mu se ozarilo. „Dobro došla u moj dom, Šeherezado al-Kajzruan. Ja sam Omar al-Sadik, i ti si moj gost. Dokle god si ovde, prema tebi će se odnositi sa poštovanjem. Ali zapamti: meni nije važno da li je preda mnom kraljica u svili ili prosjak sa ulice. Dobro došla!” Spustio je glavu i vrhovima prstiju prešao duž obrve, vidno raspoložen.

Šivin otac posmatrao je ovaj dijalog bez emocija, laktova naslonjenih na dotrajalu ivicu stola. „Šazi-džan”, počeo je turobnim tonom.

Obratio se Šeherezadi baš kada je posegla za komadom *barbarija*. „Da, ujka Reza?” Upitno je podigla obrvu dok je ruka lebdela iznad korpe sa hlebom.

Reza se zamislio. „Veoma mi je drago da si ovde... da si na sigurnom.”

„Hvala. I ja sam veoma zahvalna svima koji se brinu o mojoj porodici. I tako dobro čuvaju Babu.”

Klimnuo je glavom, a zatim se nagnuo napred, nameštajući dlanove ispod brade. „Naravno. Tvoja porodica je oduvek bila i moja. Baš kao što je moja porodica oduvek bila i tvoja.”

„Tako je”, tiho reče Šeherezada. „Jeste.”

„Onda”, nastavio je Reza dok su mu bore oivičavale usta, „mnogo me boli što moram ovo da te zamolim – iako sam pretpostavio da si sinoć bila obuzeta drugim stvarima – ali ne mogu više da trpim tvoje uvrede.”

Čitavo Šeherezadino telo se sledilo, prsti ostadoše ukočeni iznad korpe sa hlebom. Napetost ju je potpuno obuzela, krivica je vijugala po njenom stomaku poput podivljale zmiје.

„Šeherezado...” u glasu Reze bin-Latifa više nije bilo nimalo nežnosti; bilo kakva toplina koju je mogla da očekuje od čoveka koji joj je bio poput oca sada je nestala. „Zbog čega sediš za ovim stolom – jedeš isti hleb kao ja – i nosiš prsten dečaka koji je ubio moju kćer?”

Optužba ju je sasekla.

Sasekla je put kroz gomilu kao što kosa seče kroz more žita.

Šeherezadini prsti čvrsto su se naslonili na amblem ukrštenih mačeva. Toliko čvrsto da je bolelo.

Trepnula je jednom. Dvaput.

Tarik je pročistio grlo. Njegov glas odjeknuo je kroz novonastalu tišinu. „Ujače... ujače Rezo...”

Ne. Ne može da dozvoli Tariku da je spase. Više ne.

Više nikada.

„Žao...žao mi je”, rekla je, suvog grla.

Ali nije joj bilo žao. Ne zbog ovoga. Bilo joj je žao zbog stotine drugih stvari. Hiljade drugih stvari.

Mogao se podići čitav grad od stvari zbog kojih je žalila.

Ali zbog ovoga nikada neće žaliti.

„Nemoj da žališ, Šeherezado”, nastavio je hladnim glasom. Glasom stranca. „Odluči se.”

Šeherezada je ustala, mrmljajući usput izvinjenje.

Nije htela da razmisli. Pokupila je ostatke svog dostojanstva, oteurala se od stola i izašla na užareno pustinsko sunce. Sandale su joj zapinjale u vrelom pesku i udarale je po listovima, otežavajući joj svaki novi korak.

Krupna, žuljevita ruka uhvatila je za rame, želeći da je zaustavi.

Podigla je pogled, štiteći oči od zaslepljujućeg svetla.

Vojnik. Čitavog života u borbi.

„Skloni mi se sa puta”, tiho je rekla, trudeći se da obuzda svoj gnev. „Odmah.”

Njegove usne izvile su se u čudan, zlokoban osmeh. Odbio je da se pomeri.

Šeherezada ga je uhvatila za zglobove želeći da ga odgurne u stranu.

Grubo sukno vojnikove *ride'* povuklo se do lakta i otkrilo žig utisnut na unutrašnju stranu njegove podlaktice.

Žig skarabeja.

Žig ubica plemena Fidai koji su se ušunjali u njene odaje u Reju i pokušali da je ubiju.

Šeherezada je uzdahnula i počela da beži. Nespretno, bezumno, želeći samo jedno, da pobegne.

Negde u daljini čula je Irsin glas kako je doziva.

Međutim, nije se zaustavila.

Utrčala je u njihov maleni šator i povukla platno na vratima koje se spustilo uz glasno klepetanje.

Njeno plitko disanje odbijalo se od zidova šatora. Šeherezada je podigla ruku prema zraku svetla koji se probijao kroz šavove na platnu. Gledala je kako svetlost pada na matirani zlatni prsten na njenoj ruci.

Nije mi ovde mesto. Gost sam u zatvoru od peska i sunca.

Ali moram da sačuvam svoju porodicu; moram da pronađem način da prekinem kletvu.

I da se vratim kući, Kalidu.

Nažalost, nije znala kome može da veruje. Dok ne sazna ko je taj šejk Omar al-Sadik i zašto je plaćeni ubica u njegovom kampu, moraće da ostane oprezna. Jer, bilo je jasno da Reza bin-Latif više nije njen saveznik. A nije želela da optereti Tarika svojim problemima. Nije njegov posao da čuva njenu porodicu. Ne. Ta dužnost je njena i ničija više.

Pogled joj je lutao po šatoru sve dok se nije zaustavio na površini vode u bakarnom lavoru.

Opstani pod vodom.

Kreći se sporije. Pričaj priče.

Laži.

Bez trunke sentimentalnosti, Šeherezada je svukla prsten sa prsta.

Diši.

Zatvorila je oči, osluškujući nečujan plač sopstvenog srca.

„Ovde.” Irsa je spustila šatorsko krilo i prišla Šeherezadi. Nisu joj trebala uputstva. Niti je nameravala da je prekoreva. Jednim potezom odvezala je dugački kanap koji je držao Šeherezadinu pletenicu.

Pogledi sestara su se susreli dok je Irsa uzimala prsten od Šeherezade i navlačila ga na ogrlicu koju je pravila od kanapa.

Bez ijedne reči, Irsa je vezala ogrlicu na Šeherezadinom vratu i ušuškala prsten ispod njenog kamisa. „Nema više tajni.”

„Neke tajne su sigurnije pod ključem.”

Šeherezada klimnu glavom. Kalidove reči tiho su odzvanjale u nje-
noj glavi. Ne kao upozorenje. Već kao podsetnik.

Moraće da uradi sve što je potrebno kako bi zaštitila svoju porodicu.

Čak i da slaže svoju rođenu sestru.

„Šta želiš da znaš?”